

Pistruiața

CECELIA AHERN

Cecelia Ahern este o romancieră irlandeză a cărei primă carte a fost publicată în 2004. Romanul ei de debut, *P.S. Te iubesc*, a devenit unul dintre cele mai bine vândute romane din ultimii ani și a stat la baza unei ecranizări de succes la Hollywood. Cărțile ei au fost publicate în patruzeci și șapte de țări, au fost traduse în peste treizeci de limbi, și s-au vândut în peste douăzeci și cinci de milioane de exemplare. Până în prezent, a publicat șaptesprezece romane, inclusiv două cărți pentru adolescenți, precum și volumul de povestiri *Roar. 30 de femei. 30 de povești*, care stă la baza serialului omonim, difuzat de Apple TV.

A primit numeroase distincții literare, inclusiv Irish Book Award, pentru ficțiune, în 2014, pentru volumul *Anul în care te-am întâlnit*. În 2018, *P.S. Te iubesc* a fost recompensat cu două distincții Platinum Awards în cadrul Premiilor Specsavers Bestseller.

Cecelia Ahern locuiește în Dublin împreună cu familia.

Pentru mai multe informații despre Cecelia și manuscrisele aflate în lucru, cărți și evenimente, o puteți urmări pe Twitter@Cecelia_Ahern sau pe Facebook /ceceliaahernofficial/ sau puteți vizita site-ul ei www.cecelia-ahern.com.

„Acum înțeleg de ce citesc oamenii, de ce se refugiază în viața altcuiva. Uneori, citesc o frază care mă șochează, pentru că este ceva ce-am simțit recent, dar n-am spus nimănui. Vreau să intru în carte și să le spun personajelor că le înțeleg, că nu sunt singure, că eu nu sunt singură, că este în regulă să te simți așa.“

Cecelia Ahern

cecilia
ahern

Pistruiața

Traducere din limba engleză de
Ivona Berceanu

Prolog

Scrâșnetul unui melc sub pantoful meu, în întunericul dens. Cochilia zdrobită. Sunetul care se aude. Vâscozitatea care se prelinge.

Durerea se strecoară până în creștet, în gingii, și urcă până la măsele.

Nu-mi pot ridica piciorul îndeajuns de repede, nu pot da timpul înapoi, iar răul făcut nu mai poate fi reparat. Am ajuns până la miezul succulent al melcului. Am călcat pe el și l-am strivit atât de tare, încât a intrat în pământ. Simt boțul acela zemos pe călcâiul pantofului când fac următorii pași. Locul crimei, imprimat pe talpa pantofilor. Port moartea sub tălpi. Intestinele sunt făcute bucăți. Îmi rotesc călcâiul și îl frec de pământ ca să curăț resturile.

S-a întâmplat noaptea, în timp ce pășeam pe pământul îmbibat de ploaie, când nu vedeam pe unde calc și nici melcul nu putea să vadă cine-l strivește. Mi-e milă întotdeauna de melci, dar acum știu ce simt ei. Răzbunare. Karma. Acum, știu cum e să ți se spargă cochilia și să-ți iasă măruntaiele.

El este cel care m-a strivit.

El este cel care m-a însoțit câțiva pași, purtând pe talpa sa urmele strivirii mele. Mă întreb dacă nu cumva și sufletul lui

este plin cu rămășițele mele. Mă întreb dacă, înainte să plece, a simțit cum îmi zdrobește cochilia și cum îmi strivește corpul, în timp ce îmi arunca vorbe grele, încărcate de ură. El mi-a răpit și scutul de apărare, a călcat pe el de câteva ori, apoi și-a dat seama că mă poartă cu el. Și-a răsucit pantoful, așa cum faci ca să stingi o țigară, și s-a descotorosit de mine.

Ce a mai rămas din mine zace acum întins pe trotuar. Interiorul zdrobit și expus vederii, vulnerabil în fața pericolelor, în pofida faptului că m-am străduit din răspuțeri să-l protejiez. Se mai văd doar rămășițe care odinioară menținuseră corpul în viață. Emoții, gânduri, sentimente de nesiguranță, toate s-au prelins, lăsând în urmă o dâră de măruntaie argintii și alunecoase.

Nu i-am observat pașii apropiindu-se. Mă întreb dacă și eu l-am luat prin surprindere.

Chiar dacă așa mi se pare, nu se sfârșește totul aici. Nu am murit. Sunt zdrobită și sângerez. Allegra Bird ruptă în fâșii. Un înveliș protector zdrobit nu poate fi vindecat. Dar poate fi reconstruit.

Unu

Când aveam treisprezece ani, mi-am trasat o linie, unind toți pistruii de pe brațe, așa cum rezolvi un joc în care îmbini punctele și obții un desen. Fiind dreptace, pistruii de pe brațul stâng s-au transformat într-o rețea de linii conturate cu pix albastru. După o vreme, am început să desenez constelații, până când pielea brațului meu oglindea tiparul de pe bolta înstelată. Carul – Carul-Mare cum îi zic unii – era constelația mea preferată. Ea era cea pe care o puteam identifica cel mai lesne noaptea, iar când se dădea stingerea la internat și tăcerea se infiltra în pereții coridoarelor, ajustam lumina lămpii de citit la intensitate minimă, apucam un pix cu gel albastru și trasam cele șapte stele, pistrui cu pistrui, până când pielea semăna cu o hartă a constelațiilor.

Dubhe, Merak, Phecda, Megrez, Alioth, Mizar și Alkaid. Nu alegeam întotdeauna aceleași alunițe sau pistrui, ci, uneori, provocarea era să reproduc constelațiile în alt loc, uneori pe picioare, însă spatele mă durea dacă stăteam aplecată deasupra lor prea mult timp. De asemenea, nici nu mi se părea ceva firesc, pentru că forțam aceste grupări de pistrui să devină ceva ce nu erau. Cei șapte pistrui, perfect aliniați pe brațul stâng, existau deja în mod explicit sub forma Carului-Mare, ceea ce

m-a făcut să renunț, în cele din urmă, la alții, iar în fiecare noapte, după ce-mi curățam la duș urmele pastei de pix, o luam de la capăt.

A urmat Casiopeea. Aceea a fost ușoară. Apoi Crucea Sudului și Orion. Pegas a fost mai dificilă, întrucât avea paisprezece stele-pistru, dar brațele mele vedeau mai des lumina zilei decât restul corpului, exceptând fața, deci aveau o concentrație mai mare de celule cu melanină, perfect aliniate pentru această formațiune de stele.

În separeul de lângă mine, în întunericul din internatul nostru, Caroline răsufla zgomotos în timp ce se pipăia, crezând că nu o aude nimeni, iar Louise, aflată în partea opusă a patului meu, răsfoia paginile revistelor cu benzi desenate pe care le citea la lumina lanternei. În patul de vizavi, Margaret se îmbuiba cu bombonele Crunchies, pentru ca apoi să-și vâre degetele pe gât, Olivia exersa sărutările cu o oglindă, în timp ce Liz și Fiona se sărutau reciproc. Catherine plângea încetișor, pentru că îi era dor de casă, iar Katie scria mesaje pline de ură, adresate mamei ei care îl înșelase pe taică-său, și toată lumea din internatul de fete se cufunda în secrete, în acest micuț spațiu pe care-l puteau numi „al lor“, în timp ce eu îmi cream harta pistruilor, de parcă ar fi fost niște stele.

Nu a durat mult până când acest secret a ieșit la iveală. Făceam asta noapte de noapte și pasta albastră a pixului, aplicată zilnic, până la urmă, nu se mai ducea la spălat. Cerneala intra în porii pielii și nici măcar după o frecare zdravănă cu apă fierbinte, în prezența unei călugărițe stresate, sora Lettuce, poreclită de noi astfel din cauza felului în care își

începea fiecare propoziție cu „Let us¹...” – Haideți să aducem mulțumiri și să ne rugăm. Haideți să deschidem manualele la pagina șapte. Haideți să facem niște aruncări la coșul de baschet, pentru că era și antrenoearea noastră de baschet –, nu putea să mă determine să încetez. La dușuri, fetele îmi aruncau priviri ciudate, la fel și la înot, unde purtam costum cu mâneci scurte. Fata ciudată cu semne de pix pe brațe. Eu le spuneam că sunt hărțile bolții înstelate, animale, personaje și creaturi mitologice, zei și obiecte, apoi le arătam cu mândrie brațul, fără să-mi fie rușine de desenele acelea. Reacția lor a fost să-mi țină morală despre posibilitatea otrăvirii cu cerneală. Au urmat mai multe ședințe la psiholog. Mai multe ture efectuate pe pista de alergări. Toți erau convinși că sănătatea fizică merge mână în mână cu sănătatea mintală și încercau să mă țină ocupată cu activități cât mai felurite, ca să-mi distragă atenția de la vandalizarea pielii mele, dar mie mi s-a părut că vor doar să mă pedepsească. Puneți-o să alerge în cerc. Țineți-o departe de propria-i piele. Dar este imposibil să ții pe cineva departe de propria-i piele. Oamenii trăiesc în pielea lor. Orice mi-ar fi spus, eu nu mă puteam abține. De fiecare dată când se dădea stingerea și locul se cufunda în tăcere, asemenea ceții care se ridică deasupra mării, simțeam acel impuls familiar de a mă reconecta cu pielea mea.

Nu mă simțeam stânjenită din cauza urmelor de pix. Nu-mi păsa dacă oamenii se holbau la mine. Singura neplăcere era că făceau din țânțar armăsar și, evident, eu nu eram singura fată cu semne pe piele. Jennifer Lannigan se tăia cu o

¹ „Let us...” se traduce prin „Haideți să...” și este un joc de cuvinte în care „lettuce” înseamnă „salată” și se pronunță în mod similar.

lamă și își făcea niște creștături fine pe toată suprafața picioarelor. Le puteam observa bine la orele de engleză, pe pielea albă care se ivea între marginea șosetelor gri și fusta ei cenușie. Nu ni se permitea să ne machiem la școală, dar, după ore, Jennifer se machia, se dădea cu ruj negru, își punea un cercel în buza superioară și asculta muzică încrâncenată, cântată de bărbați furioși și, cumva, toate aceste elemente care o defineau ne-au făcut să o acceptăm, în pofida lucrurilor nebunești pe care și le făcea cu lama.

Dar eu nu eram genul gotic, iar în ochii lor desenul pielii nu era justificat de nicio explicație psihologică. Supraveghetoarea căminului îmi percheziționa separeul și îmi confisca toate pixurile, pe care apoi mi le returna dimineața, înainte de ore, și mi le lua din nou la finalul lor. Când mă vedeau cu un pix în mână, oamenii mă priveau de parcă aș fi fost un copil cu o foarfecă. Deci, cum rămăsesem fără pix, mă simțeam de parcă aș fi fost în aceeași oală cu Jennifer. N-am înțeles niciodată dorința incontrollabilă a cuiva de a-și produce durere, dar era o cale pentru a o obține. În schimb, eu am început să folosesc colțul ascuțit al riglei ca să-mi zgârii pielea, trasând o linie de la un pistrui la altul. Eram conștientă că nu trebuie să mă rănesc în acea zonă, fusesem prevenită de pericolul care apare în urma tăierii unui pistrui. Am trecut cu brio de etapa cu riglele imediat după ce am descoperit obiecte mai ascuțite: compasul, lamele de ras... și, la scurt timp după aceea, oripilată de ce a văzut pe pielea mea, supraveghetoarea mi-a înapoiat pixurile. Dar a fost prea târziu, pentru că nu le-am mai folosit. Nu mi-a plăcut niciodată durerea, dar rănilor deschise făceau liniile mai durabile. Cicatricile dintre pistrui erau mult mai vizibile și acum puteam nu doar să văd, ci și

să pipăi constelațiile. Când adia aerul peste ele, mă usturau și simțeam cum pulsează pe sub haine. Prezența lor era reconfortantă pentru mine. Le purtam pe post de armură.

Acum am douăzeci și patru de ani și nu-mi mai scrijelesc pielea, dar constelațiile încă se mai văd. Când sunt îngrijorată sau stresată, mă trezesc dintr-odată că îmi pipăi cicatricile de pe brațul stâng, iar și iar, în ordinea corectă, de la o stea la alta, unind punctele, rezolvând misterul, conectând evenimentele între ele.

Mi s-a spus Pistruiata din prima zi de școală, la vârsta de doisprezece ani, și până când am terminat-o, la vârsta de optsprezece ani. Chiar și acum, dacă mă întâlnesc întâmplător cu o fostă colegă de școală, tot cu Pistruiata mi se va adresa, deoarece nu și-ar putea aminti numele meu real, pe care, în mod cert, nici nu l-a știut vreodată. Chiar dacă nu au făcut-o din răutate, cred că întotdeauna am fost conștientă că nu vedeau la mine decât pielea. Nu neagră sau albă, cum era a majorității colegilor, ci atât de albă încât reflecta lumina soarelui. Nu era o culoare tipică pentru Thurles, ci o culoare pe care și-o doreau și la care râvneau, iar pentru asta consumau cutii întregi de creme și sprayuri ca să devină mai bronzate, însă se alegeau cu o nuanță mai apropiată de portocaliu. Erau multe fete cu pistrui și alunițe care nu au fost poreclite Pistruiata, însă semnele acestea, pe un ten mai închis la culoare, arătau diferit. Pe mine nu m-au deranjat niciodată pistruii sau alunițele, dimpotrivă, mi-au plăcut, pentru că treceau dincolo de o poreclă și dobândeau o semnificație mai profundă.

Tenul tatălui meu este alb ca neaua, atât de palid pe alocuri încât părea că are pielea străvezie precum hârtia de calc, cu vinișoare albastre pe dedesubt. Râuri albastre de plumb.

Părul lui începuse să încărunțească și acum era mai rar, dar tot roșcat și neîmblânzit a rămas. E plin de pistrui, tot roșiatici, și atât de numeroși, încât dacă ei s-ar uni, ar fi precum un răsărit de soare. Ești norocoasă că ți se spune Pistruiata, Allegra, obișnuia să-mi spună tata, pentru că mie mi se zicea Chibrit sau chiar mai rău de atât, urât ca naiba! Apoi râdea din toată inima. „Țâr-țâr-țâr! Am părul de foc. Țâr, țâr, țâr, sună la unu unu doi“, cânta el, iar eu îi țineam isonul când intona acest cântecel cu care fusese tachinat pe vremuri. Deveneam aliați împotriva acestor amintiri care-l bântuiau.

Pe mama nu am văzut-o niciodată, dar știu că se născuse într-o altă țară. A fost o frumusețe exotică, venită aici ca să studieze pe tărâmul Irlandei. Era din Barcelona, avea tenul măsliniu, părul negru și ochii căprui. Era Carmencita Casanova a Cataloniei. Până și numele ei are o melodicitate desprinsă dintr-o poveste. Pesemne, Frumoasa s-a întâlnit cu Bestia.

Tata zice că trebuia să moștenesc ceva și de la el. Dacă n-aș fi avut alunițele și pistruii, nu știu cum ar fi putut afirma că sunt fata lui. Glumește, desigur, dar pistruii mei erau dovada vie, de netăgăduit. Întrucât tata este singurul apropiat pe care îl am și pe care l-am avut în viața mea, pistruii mă leagă de el într-un mod esențial. Ele sunt dovada mea. O ștampilă oficială de la administrația cerurilor, prin care sunt legată de el. Mulțimile de oameni înfuriați nu ar putea să vină călare până la casa noastră, cu torțele aprinse, cerându-i tatălui meu să le predea bebelușul pe care mama nu l-a dorit. Uitați, copila este, într-adevăr, a lui, i-a moștenit pistruii și alunițele. Vedeți?

Am moștenit tenul mamei mele, dar și pistruii tatălui meu. Părintele care m-a dorit. Spre deosebire de mama, care m-a abandonat dorindu-și totul de la viață, el a renunțat la tot

pentru a mă avea pe mine. Acești pistrii sunt firul invizibil de pastă de pix, cicatricile permanente care mă leagă de el, punct cu punct, stea cu stea, aluniță cu aluniță. Dacă le unești, ne unești pe noi doi, și tot așa, la nesfârșit.

Doi

Înscrierea mea în rândurile poliției irlandeze, Gardaí Síochána, a fost țelul meu de-o viață. Nu a existat niciodată un plan B și toată lumea știa asta. Detectiv Pistruiata, așa aveau să mă numească în anul nostru terminal.

Doamna Meadows, consiliera vocațională, a încercat să mă convingă să optez pentru studii economice. Era de părere că toată lumea ar trebui să studieze economia, inclusiv studenții de la arte, care intrau cu o predispoziție spre idei creative și întortocheate, și ieșeau din cabinetul ei de parcă ar fi suferit o terapie cu electroșocuri după ce li se predicase despre avantajele unei diplome de licență în economie. Era un plan de rezervă, așa ni se zicea întotdeauna. Însă economia mă făcea să mă gândesc la o saltea. Eram încrezătoare în ce-mi rezervă viitorul, nu mă gândeam niciodată că nu voi intra la poliție, darămite să îmi fac un plan de rezervă. Nu m-a putut face să mă răzgândesc, deoarece nu-mi vedeam locul nicăieri altundeva. Se pare că m-am înșelat. Înscrierea la Gardaí mi-a fost refuzată. Am fost uluită. Derutată, cumva. Rușinată. Nu-mi așternusem nicio saltea de siguranță care să amortizeze șocul. Mi-am reevaluat opțiunile și am descoperit o alternativă bună.

Acum sunt agent de parcare în cadrul Consiliului Local Fingal. Port uniformă, pantaloni gri, tricou alb, vestă reflectorizantă și patrulez pe străzi precum un agent de poliție. Sunt foarte aproape de ceea ce mi-am dorit. Lucrez în slujba legii. Îmi place ceea ce fac, îmi plac rutina, traseul zilnic și ritmul în care am intrat. Îmi plac lucrurile organizate, ordinea, regulile și claritatea. Regulile sunt explicite și le urmez cu strictețe. Îmi place să îndeplinesc un rol important.

Baza de care aparțin se numește Malahide, o localitate din suburbiile Dublinului, la malul mării. Este o zonă pitorească și bogată. Locuiesc într-un studio deasupra unei săli de gimnastică aflate în curtea din spatele unui conac, pe un drumeag împădurit, care trece pe lângă Grădinile și Castelul Malahide.

Ea, Becky, lucrează ceva în domeniul calculatoarelor. El, Donnacha, lucrează de acasă în atelierul său artistic, într-una dintre încăperile cu cea mai frumoasă priveliște spre grădină, și acolo creează obiecte din ceramică. El le numește vase. Mie mi se pare că sunt niște boluri. Nu pentru cereale, în orice caz, pentru că la baza bolului nu încap nici măcar două Weetabix, și nu sunt nici destul de adânci pentru lapte, mai ales dacă te gândești cât lapte absorb acestea. Am citit odată un interviu dat de el în *Irish Times*, la secțiunea de cultură, unde explica exact că obiectele create de el nu sunt boluri, iar denumirea aceasta este jignitoare pentru el, un afront adus vieții sale profesionale. Aceste vase sunt „receptaculele“ mesajului său. Dar n-am mai ajuns să citesc și care era mesajul.

Are un mod bizar de a vorbi, cu privirea ațintită în zare, de parcă elucubrațiile sale chinuitoare ar însemna ceva. Nu este genul care ascultă, deși eu așa mi-aș imagina un artist. Am crezut că ei trebuie să fie ca niște bureți care asimilează tot ce este

în jurul lor. Am avut doar parțial dreptate. El deja este blazat și nu mai are spațiu în minte pentru informații noi, iar acum doar își împrășcă cunoștințele. Un fel de incontinență artistică. Iar un bol din acela micuț creat de el costă minimum cinci sute de euro.

Tot atât costă și chiria mea pe o lună și șmecheria este că trebuie să fiu la dispoziția lor pe post de bonă pentru cei trei copii ai lor, când mă roagă ei. De obicei, de trei ori pe săptămână. Întotdeauna sâmbătă seara.

Mă trezesc și mă uit la iPhone: 06.58, ca întotdeauna. Este timpul să procesez unde mă aflu și ce se întâmplă. Mi se pare că atunci când mă trezesc înainte să sune alarma este un semn bun pentru o nouă zi. După două minute sună și alarma. Tata refuză să-și ia un smartphone, deoarece crede că suntem supravegheați prin intermediul lor. A refuzat și să mă vaccineze, nu din cauza factorilor de risc pentru sănătate, ci pentru că-i intrase în cap ideea că ni se bagă dispozitive de urmărire pe sub piele. Odată, într-un weekend, m-a dus la Londra de ziua mea și ne-am petrecut majoritatea timpului în fața ambasadei Ecuadorului aclamând numele lui Julian Assange. Poliția ne-a alungat de acolo de două ori. Julian s-a uitat pe geam și ne-a făcut cu mâna, iar tata a simțit o legătură extraordinară cu el în acea clipă. Ca o înțelegere tacită între doi bărbați care cred în aceleași cauze. Puterea redată poporului. Apoi ne-am dus să vedem *Mary Poppins*, la West End.

La ora 7 dimineața fac duș. Mănânc. Mă îmbrac. Pantaloni gri, cămașă albă, bocanci negri, geacă impermeabilă în cazul în care mă prinde una dintre ploile răzlețe de aprilie. Îmi place să cred că în această uniformă pot fi confundată cu o agentă de poliție; asta este ilegal, evident, dar în mintea mea chiar asta